

Arrest

nr. 93 631 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 augustus 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 september 2012 met refertenummer 21607.

Gezien het arrest nr. 89 319 van 8 oktober 2012 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van 16 oktober 2012.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift als minderjarige te zijn toegekomen in België en bij zijn grootouders te wonen.

Op 30 augustus 2012 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker die illegaal verblijft op het grondgebied, wordt aangehouden.

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie V.S. L., attaché wordt aan

de genaamde H., O., geboren te Tinghir, op (...)1994 die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er

zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 90 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

o Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

o Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggeleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

o Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

o Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

Betrokkene verblijft reeds sedert 04/04/2011 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit PV nr (...) van de politie Lanaken-Maasmechelen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor drugsbezit, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Casablanca.

-In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

-voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor drugbezit door de politie van Lanaken - Maasmechelen.

PV (...).

Op 2 oktober 2012 dient verzoekers raadsman bij de gemeente Dilsen-Stokkem, namens verzoeker een 'aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40ter' van de vreemdelingenwet in.

Op 5 oktober 2012 dient verzoeker een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de "*de mondeling[e] beslissing dd. 3 oktober 2012 van de gemeente Dilsen-Stokkem tot weigering afgifte van verklaring van inschrijving overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet*" bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 89 232 van 5 oktober 2012 de vordering tot schorsing verwerpt.

Op 5 oktober 2012 dient verzoeker bij faxpost een vordering in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 30 augustus 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. De Raad verwerpt de vordering bij arrest nr. 89 319 van 8 oktober 2012 wegens het gebrek aan diligent optreden.

Op 5 oktober 2012 is verzoeker gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op aangezien verzoeker op 5 oktober 2012 werd gerepatrieerd zodat het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde werd uitgevoerd en uit het rechtsverkeer is verdwenen.

2.2 Verzoekers raadsman meent dat het belang nog bestaat nu hij een visum wenst aan te vragen doch het bevel is genomen met een inreisverbod van drie jaar. Het inreisverbod is in strijd met artikel 8 van het EVRM. Bovendien is het bevel gegeven omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schade terwijl dit motief niet correct is.

2.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd, kan verzoekende partij in principe geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep.

Het belang dat verzoekende partij heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM.

De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

Bovendien kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert zodat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft. De bestreden beslissing betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

2.4 Verzoeker betoogt dat het bevel steunt op een proces-verbaal van de politie waaruit zou blijken dat hij zich schuldig maakte aan drugsbezit. Verzoeker meent dat het motief pertinent onjuist is en het vermoeden van onschuld schendt.

2.5 Uit de bestreden beslissing blijkt dat in uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet het bevel tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

In casu legt verweerder een inreisverbod van drie jaar op omdat aan verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn kan worden toegestaan. Vervolgens wordt gemotiveerd aan de hand van een verwijzing naar een PV van de politie van Lanaken-Maasmechelen. Verzoeker betwist niet dat hij naar aanleiding van een politiecontrole werd aangehouden. Blijkens het PV van de politie zat in de wagen, waarin verzoeker als passagier werd aangetroffen, een *"dealerhoeveelheid marihuana"*. Verzoeker betwist dit evenmin. In tegenstelling tot verzoekers betoog is blijkens de bestreden beslissing hem geen inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Aan verzoeker is geen inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd wegens een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker wordt niet schuldig bevonden aan drugsbezit, nu niet blijkt dat hij is veroordeeld voor drugsbezit. Evenwel is verzoeker als passagier aangetroffen in een wagen waarin zich een *"dealerhoeveelheid marihuana"* bevond en dit feit wordt niet betwist door verzoeker. Het is niet kennelijk onredelijk noch onjuist om aan verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen nu verzoeker niet betwist 'langer in het Rijk te verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd' en evenmin betwist aangetroffen te zijn in een wagen waarin zich een *"dealerhoeveelheid marihuana"* bevond. Een schending van de motivering betreffende het inreisverbod en van het beginsel van 'vermoeden van onschuld' wordt niet aangetoond.

2.6 Verzoeker meent dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is geschonden omdat zijn grootouders, van Belgische nationaliteit, hun rechten als unieburger niet ten volle kunnen uitoefenen nu verzoeker wordt verwijderd van het grondgebied.

2.7 Er kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing die getroffen is ten aanzien van verzoeker, zijn grootouders zou verhinderen hun rechten als unieburger uit te oefenen. Verzoeker die in het verzoekschrift verwijst naar het arrest *"Ruiz Zambrano dd. 08.03.2011"* toont niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als in voormeld arrest, te meer nu niet blijkt dat hij minderjarig noch EU-onderdaan is.

2.8 Verzoeker betoogt ten slotte dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat geen rekening is gehouden met zijn familieleven in België. Verzoeker is als minderjarige toegekomen en woont bij zijn moeder en grootouders.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake

is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk gezins- of familieleven hij geschonden acht. Hij geeft op een zeer algemene en summiere wijze aan dat hij een gezinsleven onderhoudt met zijn grootouders en moeder. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker illegaal op het grondgebied verbleef. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor gezinshereniging doch verzoeker toont dit niet aan, nu hij geen aanvraag voor gezinshereniging noch een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend bij verweerder terwijl hij verklaart reeds op minderjarige leeftijd te zijn toegekomen op het Belgisch grondgebied. Verzoeker toont geen gezinsleven aan.

Zelfs aangenomen dat verzoeker met zijn grootouders en moeder een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM leidt, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen onder meer tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en *in casu* na te gaan of een vreemdeling zich bevindt in de in artikel 7 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen verzoekers belangen die *in se* bestaan in het willen blijven vertoeven op het Belgisch grondgebied waar hij op illegale wijze 'als minderjarige' is aangekomen en verklaart in te wonen bij zijn grootouders en moeder, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zijn verblijfssituatie kan wijzigen en hem enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt enig wettig belang te hebben bij het beroep.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN